

ГОРДІСТЬ ПЕТРОПАВЛІВКИ – СЕСТРИ Г.П.РЯБОКІНЬ ТА Н.П.МАЛІЙ

Недалеко від Кільцевої дороги, на одному з пагорбів села Петропавлівська Борщагівка, була колись велична молочно-товарна ферма радгоспу «Совки» Києво-Святошинського району, який був на той час одним з найкращих радгоспів України, славився своїми високими показниками та людьми.

У травні 1999 року господарство приєдналося до агрокомбінату "Пуца-Водиця" згідно з наказом Міністерства сільського господарства і продовольства України. Але сьогодні ми хочемо розповісти вам про двох сестер – Рябокінь Галину Петрівну та Ніну Петрівну Малій, які працювали операторами машинного доїння у цьому славетному радгоспі.

З високих київських будинків раніше можна було побачити, як у пізні вечори та в ранні ранки постійно світяться вікна в довгих рядах корівників. Ця праця – не з легких. Коли ще більшість населення ніжить у своїх ліжках, дояркам вже треба йти на роботу, доглядати та доїти худобу. Галина Петрівна Рябокінь та Ніна Петрівна Малій – рідні сестри. А ще у них спільне – професія. Обидві доярки або як тепер престижно казати, – майстри машинного доїння. І це між іншим, таки відповідає дійсності. А про майстерність свідчить не лише кваліфікація (обидві майстри першого класу), а й успіхи.

Доглядали сестри позмінно 46 корів і з кожної корови на рік виходило по 6 тонн молока. Обидві нагороджені медаллю – «За трудову відзнаку», «Ветеран праці». Про них багато писали, бо в них чимало почесних нагород: грамоти, похвальні листи, орденська книжка. А це оцінка праці, яку отримали сестри за час трудової діяльності. Йдучи пліч-о-пліч по життю, яке було сповнене нелегких ситуацій, післявоєнних років, вони пройшли разом, допомагаючи одна одній здобувати високі результати з надойв молока. Така вже у них родинна традиція, якщо чогось хорошого досягне одна, естафету одразу підхоплює інша. Сказано ж – сестри.

Розмова з однією із сестер Галиною Петрівною (нажалі її сестра померла три роки тому) виявилась цікавою та пізнавальною. Цим людям завжди буде шана та повага, адже багато праці та здоров'я поклали ці тендітні жінки, щоб стати переможцями районних та обласних

соціалістичних змагань.

У 1986 році газета «Київська правда» писала у замітці «Тверде слово»: «Відмінних результатів досягли тваринники: зобов'язувалися в останньому році п'ятирічки надіти по 4500 кілограмів молока від корови, а одержали аж 4900». Потім вийшла наступна замітка «Як завжди – попереду» за 1987 рік, де було написано про високі результати наших сестер.

Їх колектив неодноразово виходив переможцем районного і обласного соціалістичного змагання. У середньому ферма одержувала по 5387 кілограмів молока від корови. Адже тваринницька галузь – це виробництво, яке вимагає безперервної уваги і в свято, і в будень. Господарство, якщо у нього є гарний керівник і добре підібрані професійні кадри, завжди буде корисним для держави. Ось як про сестер розповідав головний ветлікар, начальник тваринницької галузі радгоспу І. Ю. Бісюк у статті «Весна. Мир. Щастя»: «Дуже важливо те, що всі вони, наші славні трудівники, вже досягли або перейшли п'ятитисячні рубежі з надойв молока. Отже, ми можемо першими в районі створити клуб доярок-п'ятитисячниць, а поки що відзначаємо трудовий рекорд сестер Галини Рябокінь та Ніни Малій, які вперше в історії господарства перейшли шеститисячний рубіж і одержали від 44 корів по 6023 кілограми молока. Лідирує серед корів Голштино-фрізька порода, вона ще й на вищі надой здатна. Все залежить від вчасного запуску корів, від їхнього роздоювання. І все це, зрозуміло, при відмінних кормах!

– Що сприяє рекордам, питаєте? Трудова зацікавленість людей, я вважаю, в першу чергу, – продовжує І. Ю. Бісюк. – Матеріальна база у нас створена. І не відкрию вам таємниці, коли скажу, що заробіток обох сестер Галини Рябокінь та Ніни Малій разом з преміальними становив по 567 карбованців на місяць. Професори, кажуть, одержує п'ятсот. А вони у нас справжні професори своєї справи, бо працюють на рівні зоотехнічних спеціалістів». Ця стаття вийшла у 1988 році. Тож ми можемо вже уявити, як сестри працювали, і які у них були здобутки.

Треба зазначити, що майстер машинного доїння корів Галина Петрівна Рябокінь першою в радгоспі «Совки» стала володаркою

найвищої нагороди Виставки досягнень народного господарства СРСР – диплома Пошани і автомобіля «Москвич». Цю

машину Галина Петрівна заслужила разом зі своєю сестрою Ніною, бо ж працювали разом, а тому й нагорода повинна бути на двох.

Директор павільйону «Велика рогата худоба» Н.В. Четкіна у статті «Як стати власником "Москвича"» розповіла кореспонденту А.Д. Терехову про нагородження цінним подарунком наших землячок – Галини Петрівни та її сестри Ніни. «Передусім слід відзначити, що на союзній Виставці регулярно підбиватимуться підсумки роботи за попередній рік серед тваринників країни. Найкращі з них відзначаються дипломами різних ступенів, медалями, а ті, які особливо відзначалися, – ще й цінними подарунками.

Зокрема тільки на нашому павільйоні відзначено більше 200 працівників ферм. Кілька десятків з них преміювали автомобілями. Галина Петрівна – одна з них. У неї один з найвищих показників по країні. Вона – ланкова в мікроланці, де працює разом з сестрою Ніною Малій. Догля-

дають 46 корів і торік надоїли від кожної по 6023 кілограми молока, повністю зберегли телят. У цьому досягненні заслуга обох сестер, але при присудженні нагороди врахували і стаж роботи. У Галини Петрівни він – більший».

Тож сестри своїм досягненням, повною віддачею сил, відповідальністю показали, що можливості трудівників ферм Київщини далеко не вичерпані, і там, де хваляться тритисячними надоями – це прикриття власної безпомічності.

У 1986 році, коли в нашій країні сталося горе – вибухнув атомний реактор у Чорнобилі, Галина Петрівна з вокальним ансамблем «Молодички», який був заснований у 1982 році бригадиром ферми – В.І. Маслюченко, брала участь у концерті учасникам з ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС. Відзначили їх там почесною грамотою. Адже це горе Галині Петрівні особливо зрозуміле. Адже її син Ігор з Чорнобиля повернувся інвалідом. Тепер кожного року йому доводиться проходити медичне обстеження, лікуватися. Добре, що сільська рада допомагає таким людям. Галина Петрівна вдячна за турботу О.І. Кодебському: «Хай Бог йому дає здоров'я, наснаги. У День села хочеться йому побажати великого терпіння й ще великих звершень для нашого мальовничого села, яке з кожним роком стає ще кращим та кращим.

що смерть обірвала життя моєї сестрички. З 1996 моєю напарницею була Надія Яківна Тимченко. Ми отримали багато грамот, почесних нагород. Нам разом з нею дали нагороди – кольоровий телевизор. Нагороджував генеральний директор агрокомбінату «Пуца-Водиця» – О.В. Приліпка. Тяжка праця, але не повірите, мені подобалася моя робота. Дала великі здобутки, натхнення на більш істотний результат праці. Нас цінували, поважали. І нашу роботу помічали. Всі до нас прислухалися, щоб наша праця була корисною для держави і людей.

У 2006 році нагородили Галину Петрівну Почесною грамотою Міністерства аграрної політики України – за багаторічну сумлінну працю, високий професіоналізм, вагомий особистий внесок у збільшення виробництва продукції тваринництва та з нагоди професійного свята – Дня працівників сільського господарства.

Ось неповний перелік нагород, які здобула Г.П.Рябокінь та Н.П.Малій: Диплом «Мастер – золотые руки» за досягнуті успіхи у виконанні особистих соціалістичних зобов'язань на честь 60-ліття утворення СРСР, Грамота за багаторічну сумлінну працю, високий професіоналізм і вагомий внесок у розвиток сільського господарства Державного підприємства «Науково-дослідного виробничого агрокомбінату «Пуца-Водиця».

Посвідчення №35357 та №70504 за досягнуті успіхи у роз-

Душа співає – пісня лине

Великого йому натхнення!».

– Трудитися ми з сестрою почали з 1969 року, – каже Г.П.Рябокінь. – І разом працювали аж до 1992 року. Жаль,

виту народного господарства СРСР – «Главный комитет ВДНХ СССР награждает бронзовой медалью». Дві бронзові медалі на ВДНХ, нагороди, які у той час просто так не давали. Їх треба було заслужити працею, яка давала для держави насправді високі результати.

Указом Президента України В.Ющенка від 13 листопада 2007 року Рябокінь Галину Петрівну нагороджено Орденом княгині Ольги III ступеня. Ця висока нагорода славить не тільки працю трудівниці, а й всю Петропавлівську Борщагівку.

Отже, наше село багате такими славними людьми. Їхнє життя – яскравий приклад служінню Вітчизні. Завдяки таким скромним і роботящим рукам наша держава завжди процвітає.

Ви заслужили велику шану громади. Честь Вам і хвала!

Тетяна СИДОРЕНКО

Ансамбль «Молодички» з народним хором